

Scénář

Pamětník: Jindřiška Hurychová

Po nástupu komunismu, roku 1948 začala v Československu Kolektivizace. To byl pokus o uskutečnění jedné z myšlenek komunistického režimu. Myšlenky, že by měli mít všichni stejně bez rozdílu. K tomu však museli bohatství občanů sjednotit a řídit ho. Například přinutit menší sedláky a rolníky, aby ho přenechali Jednotnému zemědělskému družstvu.

Takto nucena byla i rodina Jindřišky Hurychové rozené Herinkové, která vyrůstala na statku v malé vesnici Telce. Jindřišky tatínek byl výborný hospodář, a tak se jim dařilo. Byl i velice praktický, proto na rozdíl od ostatních statkářů nechal vydláždít jejich dvůr, aby se lépe udržoval.

PAMĚTNÍK: 52:03-52:23 „*K mým povinnostem patřilo zametání toho dvora a zametání těch dlaždic byla úžasná práce, já jsem to milovala. Tatínek, když utřil nějaké peníze tak je hned investoval.*“

Někteří sedláci jako třeba pan Herink do JZD vstoupit nechtěli, a tak se je komunisté snažili donutit pomocí kontingentů. Kontingenty byly v podstatě daně odváděné státu v podobě zemědělských výrobků.

Aby dotyčného zemědělce komunisté nakonec donutili ke vstupu do JZD, tyto kontingenty navyšovali tak, aby to už nemohl splnit. Tatínek Jindřišky odolával velice dlouho dokonce na soudruhy vzal vidle, když ho přišli přemlouvat a povolil až když mu řekli, že Jindřišku nepřipustí k maturitě.

PAMĚTNÍK: 8:37- 8:48 „*Takže vím, že maminka strašně plakala, když ty krávy odváděli, že jo všechno nám vzali, všechno vzali do JZD a nám to tam zůstalo teda úplně prázdný.*“

Jindřišky maminka musela po vstupu do JZD chodit pracovat do vepřína. Tatínek dopltil na to, že dával najevo, že nesnáší komunistický režim a dostal jako práci hlídání alejí.

PAMĚTNÍK: 10:51-10:53 „*Ten byl úplně nešťastný, protože viděl, jak špatně hospodaří, jak sejou obilí, kam by neměli sít, že by měli dávno sklízet a voni nesklízejí. Prostě to byl pro něj jako konec světa.*“

Najednou o hospodářství rozhodovali lidé jenom proto, že byli ve straně, i když mu vůbec nerozuměli.

Podobně drsný byl i rok 1968, kdy do Československa vstoupila sovětská vojska. Přestože se nejdřív i komunisté netvářili příliš šťastně, po chvíli tvrdili, jak je to skvělé a jak je dobře, že tu ty vojáky máme. Praha, kde v tu dobu Jindřiška pracovala, byla k nepoznání, v podstatě na každém rohu stál voják se samopalem. Jindřišky internát byl v Konviktské ulici, která byla celá obšancovaná tanky, a tak se 21.8 už nevrátila tam, ale přespala u své kamarádky. Hned další den jeli Jindřiška se svým přítelem a budoucím manželem Václavem na svatbu. Václavův bratr se měl totiž nadcházející den ženit.

PAMĚTNÍK- 26:18-26:55 – „*Tam nebylo auto, vůbec žádný, my jsme jeli sami a nahoře na těch stráních, podél celý tý silnice stáli ti ruští vojáci a třeba samopalama mířili celou dobu na nás, jak jsme jeli. Já jsem říkala: „Vašku voni nás snad zastřeje!“*“

Rok na to museli někteří občané podstoupit pohovor, kde museli souhlasit se vstupem sovětských vojsk do ČSSR. Tohoto pohovoru se měla účastnit i Jindřiška, která v té době pracovala na podniku zahraničního obchodu, ale k pohovoru se nedostavila.

PAMĚTNÍK: 33:40-33:56 „*Každopádně za mnou přišel osobně pan ředitel a řekl mi, že teda mi vezmou příplatky za jazyky a že jsem udělala velkou hloupost a že si myslel, že jsem chytřejší.*“

To, že se někdo k pohovoru nedostavil, tedy nesouhlasil se vstupem, se zapsalo do kádrových materiálů dotyčného člověka a ty s ním potom putovali. Proto Jindřišku nikdo nechtěl zaměstnat, když si hledala práci po mateřské. Až ji nakonec vzali do nakladatelství Naše vojsko. Tam její kádrový materiál nevdali i přesto, že většina zaměstnanců byla ve straně. Například technický náměstek Slávek byl takový odborník, že ho komunisté zaměstnali, i když ve straně nebyl. U toho nakonec dělala Jindra sekretářku.

Revoluce roku 1989 přinesla úlevu mnoha lidem, kterým se začal navracet zabavený majetek. Bohužel se revoluce nedožil ani tatínek Jindřišky ani její maminka, která zemřela na jaře toho roku. Než se jejich statek příbuzní rozhodli prodat, vyrostly mezi jeho nádhernou dlažbou, kterou se vyjímal, stromy.

PAMĚTNÍK: „Byla jsem u ségry v Lounech a ta povídá: „Pojď se podívat do Telec, jak to tam chátrá“ mezi těma kostkama, jsme viděli skrz ty vrata, rostly stromy.“